

i Særdeleshed der, hvor man ganske eller tilbøielig har kunnet tiltræde de Vædringer, som ere foreslaaede af det til Forslagets Drøftelse nedsatte Udvalg, vil der findes Afvigelser.

Svab Invalidforsørgelserne angaar, da maa det ganske vist erkendes, at der ved de i Loven af 24de Februar 1858 bevilgede Tillæg blev givet Invaliderne en for den Tid passende Forsørgelse; men det kan ikke henægtes, at Forholdene i den siden forløbne lange Varrække, og da navnlig i den sidste Tid, have forandret sig saa betydeligt ved de stærkt stegne Priser paa alle Livsformødenheder, at de af den nævnte Lov fremgaaede Forsørgelser ikke blot nu yde Invaliderne en langt ringere Understøttelse end dengang, da de bleve bevilgede, men ogsaa i og for sig maa betragtes som ikke længer tilstrækkelige som Hjælp til et nødtværigt Udkomme. Eigesom der i den seneste Tid dels ved særlige Love dels ved Finantsloven er bevilget Forhøielse af de mindre Lønninger, saaledes har man troet, at der ogsaa kunde være al Grund til nu at søge nogen Forhøielse af Invalidforsørgelserne og det ikke blot af dem, der fremtidig maatte tiltaas, men ogsaa af dem, der for Tiden oppebæres, og der er derfor fremsat Forslag til en saadan Forhøielse, hvis Omfang nærmere vil blive omtalt.

Ved Forslagets enkelte Kapitler og Paragrafer turde der være Anledning til følgende Bemærkninger:

1ste Kapitel.

Pensionering paa Grund af Alder og Svagelighed m. m.

Til § 1.

Naar Loven af 9de April 1851 i sin § 1 betinger Pensionsrettens Opnaaelse af en tilbagelagt 20aarig aktiv Tjeneste fra det fyldte 18de Aar at regne, er herved utvivlsomt kun udtalt, at den Tid, hvori Nogen har staaet i Numer i et af Værnene, men været hjemsendt, ikke kan medregnes, men der er derved ikke forudt en effektiv Tjeneste af den nævnte Varighed uden Hensyn til den Begunstigelse ved Beregningen af den nominelle Tjenestetid, som andre Bestemmelser i Loven knytte til Deltagelse i et Felttog og til Besiddelse af Væberstegn. Dette bestyrkes ved, at Fordoblingen af Krigsmaal ifølge Lovens § 12 a udtrykkelig er forudsat indbefattet i den aktive Tjenestes Længde, og man kan derhos hertil føie den Oplysning, at Finantsministeriet hidtil har forstaaet Lovens § 1 paa denne Maade. Da Udtrykket „aktiv Tjeneste“ imidlertid neppe i og for sig kan anses for aldeles klart, er der til Slutningen

af § 1 foreslaaet en Tilføielse, som hæver enhver mulig Tvivl i den paa pegede Henseende.

Til §§ 2—4.

Ved disse §§, som give Reglerne for Pensionens Beregning, har det været under Overveielse, om man burde fastholde Lovens Princip, hvorefter Pensionen bestemmes efter absolute Satser for de stigende Tjenesteaar indenfor hver af de Pensionsklasser, hvortil alle de militære Underbefalingsmænd og Menige samt de med dem Lige stillede i dette Diemed henføres, eller om det maatte foretrækkes i Uighed med Pensionsloven for Embedsmænd alene i Forhold til den tilbagelagte Tjenestetids Længde at fastsætte Pensionen til visse stigende Kvotabele af den Lønning m. m., den Paagjældende i et vist Tidsrum før Afstedigelsen har oppebaaret. Den sidste fremgangsmaade frembyder sig ved første Blik som den i og for sig naturligste, da Pensionen som en Efterlønning under alle Omstændigheder kræver, at der ved dens Fastsættelse tages særligt Hensyn til den Lønning, hvoraf den fremgaaer; der hævde sig derfor ogsaa allerede under Forhandlingerne i Rigsdagen om Loven af 9de April 1851 Stemmer for at anvende den ved Fastsættelsen af de heromhandlede Personers Pensionering. Men ligesom Forskjellen mellem de almindelige Pensionsloves relative Satser og de absolute Satser i Loven af 9de April 1851 paa ingen Maade bestaar i, at der tages eller ikke tages Hensyn til Lønningens Størrelse ved Fastsættelsen af Pensionen, men alene i den større eller mindre Skarphed, hvormed dette gjensidige Forhold gennemføres, saaledes fortjener det særlig at fremhæves, at de nu gjældende Lønningsbestemmelser for de militære Grader i en ganske anden Grad end de i 1851 gjældende gjøre det muligt gennem en Klasseinddeling og absolute Satser at bringe Pensionerne i et nogenlunde ligeligt Forhold til de paagjældende Lønninger. Det vil af § 2 ses, at man har kunnet faae den i nærværende Lovforslag foreslaaede Klasseinddeling til at falde temmelig nær sammen med Forskjellighederne af de paagjældende Lønningsbeløb, uagtet den ligesom den, der findes i Loven af 9de April 1851, væsentlig slutter sig til de forskellige Tjenestegrader — kun med en enkelt Undtagelse, der har en ganske særegen Grund; i 1851 stillede Lønningsforholdene sig derimod i denne Henseende saa overordentlig uheldigt, at der ikke blot indenfor den samme Pensionsklasse var meget betydelig Forskjel paa Lønningernes Størrelse — saaledes i 1ste Pensionsklasse Lønninger fra 558 Rd. til 373 Rd. og i 2den Pensionsklasse fra 540 Rd. til 248 Rd. — men det laveste Lønningsbeløb i flere Pensionsklasser var derhos (hvad nysnævnte Exempler ogsaa vise) betydelig lavere end det høieste Lønningsbeløb i den følgende Pensionsklasse. Naar man desuagtet dengang bestemte sig for Klasseinddeling med absolute Pensionssatser,